

Kvítky májové a broučí zlatohlav

První máj má pro nás lidi mnoho podob. Nevím, zda pro rostliny a zvířata, potažmo celou přírodu. Období rodícího se života probouzí krajinu. Po prvních měsících roku, někdy označovaných jako měsíce zmaru, přichází extáze rodícího se bytí. S manželkou tyto dny prožijeme na zahradě. Vonící půda vybízí, aby se s ní člověk pomazlil, vložil do ní semínka rostlinek, které mu po celý zbytek roku

Vstavač kukačka

zajistí radost, starostlivost, péči, kousek potravy a poznání. Jenže tento rok, s ohledem na předpověď počasí, jsme provedli práce zahradní o kousek dříve. Tak vybyl čas na malé potouláníčko po krajině.

Za vstavačovými se vydáváme každým rokem, jen ne za těmi vzdálenějšími, ale pouze za humna. Tentokrát jsme přece jen vyjeli na PP Svaté Pole u Horažďovic a přesněji u stejnojmenné obce. Za vstavačem kukačkou. Také jednou sami za sebe. Počasí bylo chladnější, vítr si pohrával s vyhánějícími stébly trávy. A do toho všeho i přes pokročilou denní dobu se ozývalo vrzání cvrčků polních. Zprvu jsem myslel, že se na zmiňované lokalitu zatoulalo hejno středomořských cikád, ale ne. Jejich dírky v zemi je usvědčovaly. Bohužel i přes hlasité koncertování byli obezřetní a k fotografii nakonec nedošlo. O to více nám snímky nahradily zmiňované vstavače kukačky. Bylo jich na desítky, možná stovky. Různých barev, od bílých kvítků po rudé. V jednu chvíli, když jsme odhlédli od země,

spatřili jsme nad hlavou přeletujícího luňáka červeného. Nachové barvy vstavačů byly v některých místech protkány žlutými květy pryšce chvojky nebo blíže neurčených pampelišek. V trávě se trousily bílé květy jahodníku.

V trávě jsem potom našel tmavého páteříčka lesního a na jedné pampelišce krásného zlatohlávka (*Oxythera funesta*). Byl zahlobán do pylu žlutého květu, že jej ani mírné postrčení do pozice vhodné pro fotografování příliš nevyrušilo. Zajímavé bylo nalezení několika rostlinek večernice v nedalekém stromořadí. Asi utečence odněkud.

I přes skutečnost, že den se blížil ke svému závěru a nebe se zatáhlo těžkými mraky, zajeli jsme si na nedalekou Prácheň. Kostel sv. Klimenta a nedaleký hrad jsou zákoutí malebné. I zde byl květů dostatek. Žluté prvosenky, bílý česnáček lékařský tvořící zde rozsáhlé plantáže, nebo již odkvetlá dymnivka dutá. K životu se probouzel orlíček mezi přicházejícími kapkami deště. Ty nevadily bystrým letcům, rorýsům obecným. Rád jsem je potkal alespoň zde, neboť do Strakonice přiletli až 8. května. Mírně se nám zpozdlili. Však už v našem městě nemají tolik hnízdních příležitostí, co kdysi mívali. A není to jen bolehlav našeho města, ale i měst větších.

Na hájové půdě se mně podařilo pozorovat mravence

Zlatohlávek (*Oxythera funesta*)

Katovice a duha

obrovského (*Comptonopus giganteus*), který vědom si své velikosti nespíchal. Zajímavé bylo i ruderalní rostlinstvo rostoucí z cihlového a omítkového opadu hřbitovní zdi. Lehkou prohlídkou se mně podařilo nalézt zajímavou vřetenovku hladkou (*Cochlodina laminata*), drobnou zrnovku mechovou (*Pupilla muscorum*) nebo hradního šneka, skalnici kýlnatou (*Helicigona lapicida*).

Za deště jsme si prohlédli prácheňský hřbitůvek, kde odpočívá spisovatel Josef Pavel, básnířka Magda Šebestová či historik Karel Němec.

Cesta domů nás v podvečer obohatila o pohled na procházejícího se čápa bílého nedaleko řeky Otavy nebo pohled na umytý vrch Dominky.

Krajina se s námi nakonec rozloučila snad vsutku májově. Po prošlém dešti jsme viděli u Katovic klenoucí se barevnou duhu, která jedním koncem stála kdesi u Hubenova a tím druhým snad v Nebřehovicích. Co si více přát...

